

MENIGHETSBLAD

FOR ORKDAL PRESTEGJELD

«Når dere søker meg av hele eders hjerte, vil jeg la meg finne av eder».

Nr. 6—7

September — Oktober 1959

9. årg.

Slipp lyset inn

Den norske presten *Jonas Dahl* som døde for 40 år siden har som kjent skrevet flere sanger.

Det er mange år siden jeg ble var en av disse, men der er sjelden jeg har hørt den brukt. Dog skulle innholdet være aktuelt fremdeles.

Her skal tas med bare endel:

«Du kan på døren glytte
og se i kristen hytte
mer lykke enn i slott,
se ve som adler vilje
se sinn som skyter lilje
Blir DU kun god
blir allting godt.

Å klage og å klandre
og skyte skyld på andre
og legge grått i grått,
det lyser opp ei dagen
DITT SIND er hovedsaken
Blir DU kun god
blir allting godt.

Å flytte og å flakke
ei hjælper, ta til takke
med plasse du har fått.
Den rot vil aldrig lykkes
som stadig opp skal rykkes.
Blir DU kun god
blir allting godt.

Det onde og det gode
det har sin art fra rode
fra selve hjertet fått.
På frukten roten kjendes
DITT HJERTE OM MÅ VENDES.
Blir DU kun god
blir allting godt».

Men det er vel nettopp dette med å bli god og å være god, som er det store problem, for enhver som har lært litt av seg selv å kjenne.

Den samme dikter avlegger sitt varme vitnesbyrd i slutten av en annen sang, hvor en ser, at han har funnet noe som har hjulpet. Han uttrykker det slik:

«La verden kun tvile så mye den vil,
forsøke å nækte at solen er til,
jeg vet at den varmer og lyser for mig,
jeg vet hvem som hjalp mig
og salig er jeg».

Det var en klar vårmorgen, jeg satt utenfor og ventet. Solen kom frem og nådde såvidt bort på et rimet tak. Da la jeg merke til hvorledes solstrålene nådde frem bortover taket og etterhvert måtte rimet bort sålangt solstrålene fikk komme til. Da kom jeg til å tenke på dette verset. Så langt som nådens sol fra Frelseren får strømme inn i våre hjerter, der må rim og kulde på dør og varmen og lyset fra hans ubegripelige kjærlighet får plassen istedet.

Det er nok noe av dette Paulus har tenkt på, når han uttrykker det slik:

«For Gud, som bød at lys skulle skinne frem av mørke, han er den som også har latt det skinne i våre hjerter, for at kunnskapen om Guds herlighet i Jesu Kristi åsyn skulle stråle frem fra oss».

Måtte det finnes mere av dette hos oss — den enkelte.

G. E.

MØTE I HYDE PARK

Ja bli med på møte i Hyde Park. Du kan komme når du vil, en stor fordel for opptatte folk i vår tid, men helst ikke før kl. 19.

Sjøl om det er mye folk oppmøtt, blir det plass likevel. For du kan stå akkurat hvor du vil, foran eller bak eller på sia av taleren. Det brukes ikke benker. M.a.o.: det er friluftsmøte. Du behøver heller ikke være redd for å forstyrre. Talerne her er ikke tendre og skvetter ikke for en mus. Vi begynner bakerst i tilhørerkøen. Jeg for min del velger å åle meg fram til forreste rekke med tid og stund.

Kanskje du har noe du sjøl vil ha sagt? Vær så god. Still deg opp i høvelig avstand fra nærmeste taler, og gå laus. Parken er for alle. Men best er det sjølsagt å ha en kasse å stå på. Har du litt taleferdighet (engelsk), får du nok noen tilhørere. Kommer du og jeg i en livlig diskusjon oss imellom og stopper opp, samles snart en liten klynge medmennesker omkring oss. Det går an å tre opp uten noen plattform. Men enkelte av talerne har en slags gardintrapp med noen fjeller på toppen. Den som har lyst og mot, og det er mange, motsier talerne. Diskusjon skaper inspirasjon på begge sider av gardintrappen.

Her er det ikke kjedelig. Det er nok å velge i. 6—7 talere står med høvelig mellomrom bortover plassen ved inngangen til parken. De fleste har et religiøst budskap. Jeg tør ikke kalle det kristendom alt i hop som serveres. Men alle samler tilhørere. Og gjør en ikke det, har en jo slett ikke noe å gjøre i Hyde Park. Det hele virker ikke så ulikt et marked hvor varene bys fram. Og det er sannelig mye rart. Lengst borte byr en fram sin livsfilosofi til forbedring av samfunnet.

En eldre mann står med bar overkropp. Kroppen er hans aktivum, skulle en tro. Hele kroppen er ta-

tovert. Gyselig blågrønne figurer over det hele. Til og med det fleinskallete hodet er tatovert. Kinnene har fått noen aspeketer, de og. Mannen har et diabolisk ytre. «Har dere noen gang før sett en mann som er tatovert på hodet? Jeg er den eneste i verden», roper han til en undrende tilskuerflokk. Han sender rundt en hatt. Han må ha noen pennies. Vi vender oss bort i vemmelse fra det gyselige showet. På en annen kant har katolikkene tatt oppstilling. Noe slikt som «Katolsk bevisforening» leser vi på skiltet deres. Vi er ikke i tvil. Krusifikset følger med, og er plasert på en stang i breidd med taleren. Her bruker de unge folk i tjenesten, og vet nok hva de gjør. Bra med tilhørere. I kvell står en ung mann der oppe. Litt sjusket og halvren virker han. Men talegavene er det ikke noe i veien med. Han fører fram bevisene sine for katolsk tro med fynd og klem mens et regn av spyttdråper spruter ut over oss. Under trappen står en gammel kone. Kanskje moren. Senere på kvellen finner jeg dem igjen på en kafe over gata. Da sitter hun og damper på en sigarett mens hun nyter et glass melk til. En merkelig kombinasjon, synes en nordmann.

Vi blir lei av debatten om romerkirkens absolutthet og synet på skilsmisse. Vel, så går vi videre. Ikke en sjel merker det.

Lenger borte viser en gammel mann fram en plansje. Er det Siva? Eller er det et indisk Karma-hjul? Stakkars gamle. Du er kommet langt bort fra barndommens gud. En kvinne går sin veg mens hun mumler: «Det er altfor mange syndere i verden».

I neste gruppe hører vi kjente toner, evangeliske toner. Her er det flere om programmet. En går omkring med en papp-plate på rygg og bryst. «Hva tykkes eder om Kris-

tus?» leser vi. På asfalten foran publikum er det slengt en haug av traktater. Forsyne seg hvem som vil. Det som ville virke rart på våre breddegrader er ikke så rart her i verdensbyen. Andre forhold har en del å si. Så lytter vi, og merker at evangeliet møter motstand her som da Paulus bar det fram på torget i Aten. Diskusjonslystent publikum avbryter stadig. Talerne er vant med det, og repliserer mer eller mindre heldig. «Jeg er ingen Gud», sier taleren. «Det skjønner jeg», svares det. Enig eller ikke enig: en kan ikke annet enn beundre de kvikke replikkene.

Videre, videre på denne underlige møtestaden hvor sannhet og løgn har satt hverandre stevne. Der borte står en halvgammel kvinne. Hun er ikke sjusket, og er kledd med smak. Publikum er nokså stort her hos henne. Replikkvekslingen er rask, men svært lite beåndet. Hun skriver på en liten tavle hun holder i hånden, og stryker ut igjen fort vekk. $2 + 3 = 7$, leser vi. Hun tegner «helleristninger». «England er kvitt, og Afrika er svart», er en fulltreffer som ofte kommer igjen, og blir hilst med et brøl av latter. «Til Moskva med henne», roper noen. En forvorpen knekt trekker litt i snippen av hals-tørkleet hennes. Hun ler, og publikum ler. «Hun er gal», sier noen. Jeg er ikke helt sikker. Latteren er klingende. Kanskje hun opptrær for å more seg, ha noe å fortelle i en vennekrets senere en kvell? Kanskje er det hun som har tilhørerne til beste? Den som ler sist ler best.

Vi tar med en gruppe negrer også, og negresser. — De samler «fullt hus». De klapper i hendene, rokker og synger sanger med kristent budskap. «Prais God», roper de. Og de kan det i hvertfall. Hele kvellen har vi lagt merke til en høg,

turbanprydet inder. Han ser ut som han er Østens visdom personlig. Tro hva han tenker om denne underlige oppmarsj av troesbekjennelser og livssyn? Å møte øynene hans er som å møte en gåte.

Se, der kommer gamle, skikkelige Frelsesarmeen. Endelig føler vi oss på heimebane. Dem har vi møtt før, heime og i andre land. De har ingen instrumenter med. Skal en komme til her, må en vise en viss respekt for naboen. Tuba og tromme ville bli for høgrøstet, sannsynligvis. Men syngte gjør de. For de er et sangens folk. Vi synger med. «Gott erhalte Franz der Kaiser» er melodien denne gangen, men teksten er annerledes sjølsagt. Vi er da i England på et evangelisk møte, og Franz der Kaiser ligger forlengst i sin kiste i Kaisergruft i Wien. — En ung mann ber om å få skrive av en sang. Og fanen med påtrykte sanger blir straks lagt ned i støvet foran ham. Det affiserer ingen. Og taleren vitner uanfektet videre.

Vi snur ryggen til talerhjørnet. Vi må få oss en kopp te etter alt dette. Flere inntrykk makter vi ikke i kvell. Det var mye rart på ett brett. Og rettene var mangfoldige. Tross alt, Guds ords klare lys skinner også mellom ordgyterne. Vi håper at en og annen lyttet alvorlig til ordet om Ham som er veien, sannheten og livet.

O.

Senkeapparat på Orkdal kyrkjegard

Vi har tatt imot 660 kroner til senkeapparat på Orkdal kyrkjegard. Det er Sigrid Mælen og Sofie Kristoffersen som har stått for innsamlinga. På vegne av Orkdal menighet takkar vi hjarteleg for den velkomne gáva.

Soknepresten.

BREV fra Zululand

Fra Håkon Strøm som er godt kjent her i dalen fra den gang han bodde på Fannrem og virket i Norsk Misjonsselskaps tjeneste, men nå assistent i den Norske Sjømannsmisjon og bosatt i Durban, Natal, har red. mottatt et velskrevet og kjærkomment feriebrev som vi med glede tar inn i vårt blad. Han skildrer her levende for oss de forhold han arbeider under og vi er ham takknemlig for at han sendte oss det.

Vi ønsker både ham og hans hustru Agnes, samt de 4 barna deres fortsatt all mulig lykke og Guds velsignelse i deres fortsatte virke.

f.t. Eshowe, Zululand 19/7 59.

Det er lørdagskveld, stille og sval. Helt uvant stille for oss. Over en stjernestrødd tropehimmel seiler en stor blank måne og legger landskapet i et trolsk eventyrlys. Mørke trekroner tegner sine siluetter mot lette månebelyste skyer. Vi er på Eshowe, Zululands hovedstad. Har vært her på ferie en uke vel og skal ned til Durban i morgen igjen for til uken begynner skolen for de to største etter vinterferien. Det er den første ordentlige ferien vi har hatt siden vi kom til Sør-Afrika, og i går var det to år akkurat. To uhyre travle men rike år. Vi ser tilbake på dem med stor takknemlighet.

Og i kveldsstillheten fikk vi slik lyst på en prat med venner hjemme og den beste måten å nå alle samtidig er gjennom menighetsbladet.

Først litt om stedet her. Eshowe er en liten by, omtrent på Levangers størrelse. Den ligger oppe i høyden, har hesteskoform med en stor urskog midt i. Dlinza heter den og er så tett at det virker som et grønt halvmørke selv på sollyse dagen. Vi har kjørt gjennom den idag. Men den har hverken løver eller elefanter dessverre, men apekatter og slanger mangler ikke, foruten rikt fugleliv. Etterpå besøkte vi fam. Frøyse på Kwa Mondi mi-

sjonsstasjon. Derfra er det utsikt over et fantastisk område og helt ut til det Indiske hav. Like bortenfor er Martyrkorset hvor Maqamusela Kanyiele blev drept av kong Ceshwayos fordi han ville bli kristen. Dit var vi etpar dager før sammen med Ofstads som vi bor hos. Ofstad er bestyrer på internatet på den felles-lutherske middelskolen for svarte. Her får vi se misjonen på nært hold, og vi skulle gjerne undt alle dere i misjforeningene hjemme å vært med. Siste søndag var det innsettelse av ny president for den Lutherske Synoden, pastor Somali. Det var på Umpumolo, og det var interessant å få være med. Han er den første svarte i slik stilling, og det blir nok ingen hvite mer. Innsettelsen er nok et sekelskifte i misjonsarbeidet her. Det svarte Afrika er våknet. Det er meget interessant å følge utviklingen her på nært hold akkurat no.

Men så dramatisk som norske aviser forteller, er det ikke. Vi som bor bare noen kilometer fra Durban urossenter Cato Maner er faktisk flau over å se overdrivelsene i avisene hjemmefra. Det var ikke verre enn at en av de kveldene det var mest spendt var Agnes, Gerd og jeg i haveselskap hos Harald Greger fra Trondheim som bor ganske opp til lokasjonen. Noen evakuering av de kvite har det aldri vært, men lokasjonen som har bortimot hundre tusen svarte har vært avsperrret. Store politistyrker med panserbiler, automatvåpen og utstyr har vært utkommandert, men for det meste har det bare vært brukt tåregass. De innfødte har for det meste hatt stokker og stein som våpen. Grunnen som fikk det til å koke over var politiets rassia etter hjemmeproduksjon av øll og brennevin. Som svar på det satte zulukoner fyr på en øllhall som kommunen driver for de svarte, og som reduserer mennenes ukelønn som er liten nok på forhånd. Den

MENIGHETSBLAD

For Orkdal prestegjeld.
Utgitt av Orkland sokneråd.

Utk. hver måned unntatt juli og august. Sendes gjennom posten til alle hjem i prestegjeldet, og til alle utenbygdsboende som vil ha bladet.

Kontingent kr. 4.- pr. år.

Redaktør: Res. kap. Leergaard.
Kasserer: lærer Nils Ofstad.

For Orkanger:
Anton Hoff og Nik. Konstad.

For Orkdal:
Fru Ingeborg Krogstad Jakobsen.

For Orkland:
lærer Nils Ofstad.

Menighetsbladets trykkeri:
SVORKMO PRENTEVERK.

egentlige årsak er nok de svartes underbetaling. En familie kan ikke leve på den samme lønn, hvilken hudfarve de enn har. Og når så alle de ville hedninger skulle hevne seg på kommunen, skiller ikke de mellom øllhall, kirke eller skole. For dem er alt den kvite manns, og det er av det onde. Bli ikke de økonomiske kår for de svarte bedret, er det nok stoff til mye mere bråk i tiden som kommer.

Etter å ha vært alene over ett år er sjømannspresten kommet tilbake. Det var en stri tid for oss begge den tiden alt hvilte på oss. Brammers var her først i juni, og det var godt å få ordnede arbeidsforhold igjen. Mye av det som skulle ha vært gjort for sjøgutten var det uråd å rekke. Det har vært hyggelig å møte sjømenn både fra Hitra og Orkdal. Men de fleste er fra andre kanter av landet. I grunnen betyr det med kjent og ukjent ikke så mye på en sjømannskirke. En blir som gammelt kjent med en gang. Det er også noe av poenget. Vi prøver jo å være erstatning for det hjemmet de må savne. Og i et hjem er alle kjent. Vanskeligst er det for de på tankbåter. De er så kort tid i havn at det vanskelig lar seg gjøre å nå

opp til Leseværelset. Men så er de kanskje enda mer takknemlig når det engang iblant lykkes. Det skulle ha vært morro om dere fra sjømannsforeningene hadde vært med på en søndagsfest når Leseværelset er fylt til trengsel og stemningen er på topp under konkurransen ved kaffebordene og sett de glade fjesene, eller merke den lyttende stillheten under andakten. Jo det er sant som en sa som så den flokken av staut ungdom en kveld. «Jeg kan ikke tenke meg havna her uten Sjømannskirken, og vite at denne ungdommen skulle havne på sjappene og de stedene som er enda verre». Og det kan ikke sies sterkt nok: Vi har en enorm oppgave her! Og den avhenger ikke bare av oss som er ved sjømannskirkene og de i foreningene hjemme. Den gjelder også deg som ikke er i noen forening! Det er også bruk for deg der.

Så sender vi alle kjente og kjære våre beste hilsener. Dere vet vel at familien har vokst godt her under Afrikas sol? Assistenten i Durban kan jo presentere seg som «Far til fire» når han entrer en ny skute no. Og det er tanken at lille Frode skal døpes den 23. august. Vi gler oss alle til denne høytiden.

Med beste hilsen

Agnes og Håkon Strøm.

Flomlys på Orkdal kyrkje

I tillegg til det som før er gjevi har dette komi inn:

Ola Kvam kr. 10. Sverre Evjen m/ fam. 25. Gjertrud Espen 15. Karen Hoston 5. Julia og Jostein Hatlebrekke 50. Arnt Kirkaune 10. Gunvor og Olav Sæther 50.

No til saman kr. 205.—

Det hadde vori triveleg om vi kunne ha fått til dette flomlyset i haust, men det skal nok dessverre nok så mykje meir pengar til.

Hjarteleg takk til dei som alt har gjevi!

Jostein Hatlebrekke.

Begravelsesbil

Orkland Bondekvinnelag har det siste år arbeidet med planer om å skaffe bygden egen begravelsesbil. Man syntes ikke det passet alltid med disse lastebilene i begravelser, de var ikke alltid i en slik tilstand at de passet.

Man var inne både på tanken om å kjøpe en brukt bil som så kunne ombygges så den passet, og likeledes om anskaffelse av en tilhenger som man kunne koble til en alm. personbil. Likeledes overveiet man å leie en liten lastebil, som så måtte påbygges et karrosseri.

De to første alternativer, så laget seg ikke noen råd med, da det ville bli for dyrt, og det tredje fant man heller ikke ville bli noen heldig løsning av saken.

Men så kom Ludv. Hoffs Begravelsesbyrå på Orkanger inn i bildet. Han tilbød seg å overta all begravelsskjøringen i Orkland for en omforenet pris.

I bondekvinnelagets siste møte ble saken drøftet både vel og lenge, og resultatet ble at man opprettet avtale med Hoffs Begr.byrå.

Lagets form. fru Marit Sæther har nå endelig avgjort saken med Hoff, og etter dette skal byrået påta seg å skaffe bil for de som måtte ønske det, og for en ens pris, overalt i Orkland for kroner 25.00. Avstand fra begravellesstedet til kirken, er da uten betydning for de som leier bilen, de betaler sine 25.00 kroner, og resten påtar Orkland Bondekv.-lag seg å betale.

Så er da denne saken endelig bragt i hamn, takket være bondekvinnelagets interesse og arbeide for saken. Et lenge følt savn for folk i bygden er med dette avhjulpet. Det var i sin tid også Orkland Bondekv.-lag som bekostet og anskaffet inngangsportalen til Moe Kirke.

Opptakten til denne ordningen ble tatt av lagets forrige form. fru Astrid Opøyen, og endelig bragt i orden under den nåværende form. fru

Marit Sæther. Vi gir dem vår hjerteligste takk for arbeidet, og fullførelsen av saken.

Kn. L.

Orkland Bondekv.lag tilkommer stor ære for det initiativ og tiltak det har gjort med å ordne med begravelsskjøringen i Orkland og jeg vil gjerne på denne måte på vegne av menigheten bringe laget vår hjerteligste takk. — Begravelsskjøringen har vært drøftet vel og lenge innen menighetsrådet og mann og mann imellom i bygden, men det kom ikke til noe resultat. Da var det at bondekvinnelaget løste floken og det på en helt tilfredsstillende måte.

Som nevnt av innsenderen Kn. L. er det ikke første gang Orkland Bondekvinnelag viser sin interesse når det gjelder kirkelige saker. Laget har alltid vist sin interesse når det gjelder utsmykning av vår kirke. Foruten inngangsportalen som er nevnt, kan også nevnes at det i sin tid ordnet med anskaffelse av portierer og gardiner til kirken.

Hjertelig takk.

Red.

Kva vedkjenninga er

Det er slett ikkje kyrkja si mening å stille opp sine vedkjenningsskrifter ved sida av Den Heilage skrift som eit tillegg til henne, som eit framhald av den guddomlege openberring som finst i Skrifta, som Skrifta ikkje skulle vera fullt nok som kjelde og regel for all erkjening av sanninga. Kyrkja vil ikkje at ein skal sjå på vedkjenningsskriftene som guddomlege openberringsord, men berre som eit kyrkjeleg vedkjenningssord, som eit uttrykk for og eit vitnemål om kva kyrkja sjølv i trua har tileigna seg av den sanning som er openberra. Og no vil ho stå på Skrifta sin grunn og offentleg vedkjennast si eine sams tru.

(Caspari & Johnson i Indledning til Konkordieboken).

Hun hjelper de aller verst stilte

Vårt bilde viser diakonisse Rakel Grytås i hyggelig prat med en kvinne som på sine gamle dager uforstyldt har måttet flykte fra hjem, slekt og venner og ut i det uvisse. Dermed er vi rett inne i noe av det arbeid de norske menigheter gjør gjennom sin Kirkens Nødhjelp for å komme nødlidende til hjelp også utenfor vårt eget folk. Søster Rakel er leder av det overføringshjemmet som er opprettet på Gran, Hadeland, for særlig vanskeligstilte flyktninger, de såkalte minusflyktninger som er handicaped på grunn av sykdom eller legemsfeil. Hjemmet har tatt imot ialt 41 menneskjer, hvorav det nå har lykkedes å skaffe hus og arbeid til 21 av dem. Også de øvrige er det meningen å plasere slik etter testing og utdannelse for et yrke de kan klare.

Ellers er dette bare ett av de jern Nødhjelpen har i ilden. Man forsøker å utstrekke hjelpen så langt råd er, spesielt i samarbeid med Det lutherske Verdensforbund som har et omfattende flyktningearbeid

igang både i Østen, i Orienten og i Europa. La det være en glede og et privilegium å bidra til at dette arbeide kan gå videre.

Nødhjelpens sekretær, pastor Olav Egeland, understreker forøvrig at det ville være av største betydning at de enkelte menigheter søkte å etablere kontakt med de flyktninger vi får plassert her i Norge. Som regel blir vedkommende menighet underrettet når en flyktning får arbeid innen menigheten. Personlig kontakt og omsorg er helt avgjørende for at de skal kunne finne seg tilrette i alt det fremmede. Tenk deg selv plassert i en liknende situasjon så vil det være lettere å fatte hvor skrikende behovet er for kontakt.

Den som stiller seg sist i sine bønner, finner seg ofte først i Guds planer.

En likvogn

Det er en ting jeg har gått og brent med i mange år, men nå skal jeg bringe tanken fram i Menighetsbladet.

Jo saken er den at jeg for mitt vedk. ialt 3 ganger har måttet si ifra meg hvervet, om jeg skal kalle det så, med å være med å bære en av mine beste venner, eller en god nabo, til hans siste hvilested på Moe kirkegård, av den enkle grunn at det er for langt å bære kisten fra kirkeporten og nesten bort til riksveien på den andre siden.

Nå har jeg ikke målt avstanden, men skulle tro den dreier seg om 150 meter. Enhver vil da vite det, når han har vært med som bærer, at det er voldsomt tungt mange ganger, at man nøtter seg så man kjenner det lange tider etterpå. Dette er ikke noe bra, og særlig for eldre folk kan det være direkte farlig.

Som jeg sa, så har jeg tenkt mye på dette, og også snakket med Leergård om det. Jeg er kommet til noen «lags løsning av «byrden» også, men det er slett ikke sikkert at løsningen av problemet er brukbart.

Jo, jeg har tenkt meg at en får laget en vogn av stålror, og som går på gummihjul med styrbar forstilling. Båren blir da tatt ned fra likbilen og satt på denne vognen. De to midterste bærerne går da foran og holder i styrestaget, og de 4 drar da vognen ved siden.

Denne vognen brukes da bort til de store furuer hvor den settes igjen, og kisten bæres på vanlig måte til graven.

Jeg tror det må være overkommelig å anskaffe seg en slik vogn, jeg tror det skulle vise seg at den var vel egnet til formålet.

Kirkegården på Fannrem er vel også av en slik størrelse, at en slik vogn kunne brukes, men dit sogner ikke jeg, det er kirken i Orkland jeg tenker på.

Er det noen andre som har et be-

dre forslag, så var det av interesse å få drøfte det her i bladet.

Kirkegjenger.

Det forslag som «Kirkegjenger» her bærer fram, har meget for seg og er verd å bli drøftet. Om sommeren kan det jo lett vint la seg ordne på denne måte og om vinteren kunne vel vognen omdannes til slede.

Red.

Glem ikke forarbeidet!

En bonde som vil ha god avling, vet at han må skaffe seg godt såkorn. Men han vet også at før han kan så, må han gå i gang med et grundig forarbeid. Åkrene skal ryddes og renses for alt som kan hindre veksten. Og han må pløye og harve slik at jorden kan ta imot sæden og gi den gode voksterkår.

Slik er det også når det gjelder et folks liv. En levende kirke må sørge for at dette forarbeidet blir gjort. Ikke minst gjelder det i en folkekirke som vår. Særlig aktuelt blir det når vi opplever slike brytningstider som dem vi står oppe i nå.

Hele samfunnsstrukturen er i dag under omforming. Vår kultur og vårt samfunn har hittil fått sitt preg av at Norge har vært et utpregget bondesamfunn med forholdsvist små byer. Også folkekirken har funnet sin form på denne bakgrunn. Men i dag er det industrialiseringen som preger bildet. Den moderne teknikk har på mange vis skapt nye livsformer. Og nye tankebaner bryter seg vei, ikke minst blant de unge. Vi har følelsen av å leve i en overgangstid. Det tradisjonsrike bondesamfunn hører snart historien til, men det nye har ikke enda funnet sin form.

Folkekirken må våge å stå midt oppe i denne gjæringsprosessen.

Bare slik kan det kristne grunnlaget i folket fornyes.

Men akkurat som driftsmåtene har skiftet i jordbruket, må også kirken i dag ofte søke nye veier for å få gjort dette grunnleggende arbeidet. Derfor har vi fått flere nye institusjoner etter krigen som bl.a. har tatt fatt på arbeidet med å gjøre de kristne oppdragelsestankene levende og livsnære for foreldrene i dag, med å styrke kristendomsundervisningen i skolen, med å gi veiledning ut fra et kristent grunnsyn om de filmer som vises på norske kinoer, med å skape kontakt mellom kirken og industrien og liknende tiltak.

Men også mange andre oppgaver venter på en sterkere innsats. Soldatarbeidet har ikke på langt nær fått den plass det skulle ha. Og en intensivering av ungdomsarbeidet er livsnødvendig.

Kristen Innsats for uløste oppgaver er en institusjon som vil være med å skaffe midler til dette grunnleggende arbeidet. Den er opprettet av landets bispedømmeråd. I mange menigheter utover landet går innbydelsen i høst ut om å tegne seg som fast bidragsyter. Vi kjenner litt til den store offervilje som har båret det frivillige kristelige arbeidet i landet vårt. Men vi tror det er mange nye som vil si ja til innbydelsen om å være med. Hensikten med det hele er at kirken fortsatt må være folkets kirke slik at det kan bli grobunn for den gode sæd i hjerter og hjem.

Det naturlige menneske veit at Gud er til, men ikkje kven Gud er, og erkjenner såleis ikkje Gud som Skaparen. Dei veit delvis kva som vert kravt, men det veit ikkje kven som krev det og erkjenner såleis ikkje Guds vreide.

Schlink.

GAVER til BLADET

ORKLAND.

Ved Nils Ofstad: Kirsti Korsli. Bjarne Wahl. Johan N. Grø. Karen og Martin Moe. Alle bet. kr. 5.

Ved John Fagerli: Hilda og Nils Bredesen 5.

Ved Martin Moe: Gunnar Moe 10. Ole L. Aune, sen. 5.

Ved Leergaard: Gjertrud Nerås 10.

Ved Marit Berbu: Gjertrud Haugen 10. Lars L. Opøien 5.

Ved A. B. Hoston: Erik Viken 5. Bent Løkken. Olina Hoston. Alf Værdal. Sigurd Kvaale. Alle bet. kr. 10.

Ved Oddlaug Høsten: Anders Lien 10

ORKDAL.

Ved Ingar Lund: Sverre Gjønnes og Erling Solem bet. hver kr. 10. Arvid Kringstad. Martin Krogstad. Johan E. Gjønnes. Berit Gjønnes-Foss. Elisabeth Øyangen. Alle bet. kr. 5.

Ved lærar Rindal: Arnt S. Gjønnes kr. 5.

Ved I. K. Jakobsen: Ole Langås. John Nyhus. Bernt Gjønnes. Karen Fossum. Andreas Penna. Gurina Fossum. Lars Søvasli. Ragna Bjørklimo. Johanne Tungen. Guri Eggen. Aslaug Skaugen. Karl Asphjell. Martinus Asbø. Edvard Blomli. Marie Gjønnes. Berit Sveli. Jonette Øyum. Alle bet. kr. 5. Ole S. Sommervold. Mikal Ustad. A. Hofstad. Anne og Sigurd Eldevik. John K. Solem. Ole K. Bye. Sivert Ustad. Johanna og Gurina Solhusløkk. Fru Støre. Anne Bakkmo. K. L. Sommervold. Berit Skarholt. Oddmund Wuttudal. Alle bet. kr. 10.

ORKANGER.

Ved Nik. Konstad: Anna Gjølmesli. Kr. Singstad begge bet. kr. 5.

Ved Olav Olsen: Mona og Einar Kjæran. Ingeborg Kleven, begge bet. kr. 5.

Ved Anton Hoff: Konstanse Henden. Anna Haugrønning. Sverre Hoff. Alle bet. kr. 10. Storstein. Gustav Rømmesmo. Marit og Egil Karlsen. Solveig og Svein Karlsen. Anton Hoff. Alle bet. kr. 5.

UTANBYGDS:

Ved Ingar Lund: Åsta Øyangen, Selbekken 5. Berntine Mauseth, Furugrenda 5.

Ved Nils Ofstad: Kjell Engløkk, Brattvåg kr. 5.

Hjertelig takk!

Sammendrag av regnskapet for 1958

Inntekt:

Beholdn. pr. 31.-12.-57 .. kr. 565,14

Bladpenger:

Orkland .. kr. 605,—

Orkdal .. « 1319,—

Orkanger .. « 390,—

Utenbygds .. « 185,73 « 2499,73

Orkedals Sparebank .. « 200,—

A/S Forretn.banken .. « 100,00

Annonser .. « 145,00

Kr. 3 509,87

Utgift:

Trykking .. kr. 2 100,00

Porto .. « 689,90

Kristelig pr.ktr. .. « 75,00

Div. utg. .. « 70,00

Balanse .. « 574,97

Kr. 3 509,87

I Postsparebanken kr. 104,—.

Revidert av

John Bakken og Kr. Svorkmo.

Nils Ofstad, kass.

Bispedømmerådene samles i Oslo til landsmøte.

Landets bispedømmeråd samles i høst til sitt lovfestede landsmøte i Oslo i slutten av oktober. Slike møter holdes hvert fjerde år og det er nå 4 år siden forrige møte.

Hovedemnet som blir drøftet i år er kirkens ansvar for barn og ungdom. Møtet består av alle bispedømmerådene medlemmer, d.v.s. samtlige 9 biskoper, 9 geistlige medlemmer og 27 lege medlemmer.

Når Gud ikke lukker opp

Bank på, så skal det lukkes opp for eder.

Og selv om det er slik at Gud ikke straks lukker opp, trøst deg allikevel.

Tenk deg at det sitter en i din stue og gjør istand forskjellige ting for å kunne glede ditt barn som skulle komme på en bestemt tid. Men barnet kom for tidlig. Det banket på, men det ble ikke lukket opp. Og barnet kunne se at det var noen inne i stuen, det var jo tent lys der inne. Barnets banken ble altså hørt, og allikevel ble det ikke

lukket opp. Da ble barnet mistroelig.

Hvorfor ble det ikke lukket opp? Fordi forberedelsene til gleden ennå ikke var helt ferdige.

Kierkegaard.

Orkladal samskipnad

I styremøte 4/10 behandledes fordeling av virksomheten siste termin 1959. Det ble opplyst om, at emissær Hjalmar Hugdal er tildelt her hele tiden fra høstmøtet til jul.

Som vanlig har det denne tid vore OFFERUKER, slik blir det også i år og man enedes om følgende PLAN:

20/10 til 25/10: Midtbygdens for., Fannrem og Lomundal lag.

27/10 til 1/11: Børsa for. og Krogstadøra lag.

3/11 til 8/11: Løkken forening.

4/11 til 8/11: Orkanger for.

10/11 til 15/11: «Fjellbjørka», Meldal og «Vårliv» forening.

17/11 til 22/11: Monset forening.

24/11 til 29/11: Råbygdens for. og Geitastrand forening.

1/12 til 6/12: «Vårbud» forening, Kjæra og Haugenes forening.

13/12: FEST i Orkdal Røddelag, Fannrem.

Dessuten tar misjonær Hoaas en del virksomhet på Nerskogen og blir med ved offeruke på Orkanger. Ellers har kretskontoret lovet å skaffe talere til de offeruker, som ikke Hugdal kan ta.

Forandringer forbeholdes der det er helt umulig å gjennomføre planen.

Må vi så huske å nedbe Guds signing over samværene, så det kan bli både åndelig og økonomisk rikt utbyte!

For styret eders G. J. G. Ekli.

PREIKELISTEN

21. s. e. Tref.

18/10: Råbygda bedehus kl. 11:
Hatlebrekke.
Hoson Forsaml.hus kl. 11: Olsen
Orkanger kl. 11: Leergaard.

Bededag.

25/10: Orkdal kl. 11: Olsen.
Orkland kl. 11: Leergaard.
Orkanger Aldersheim kl. 11:
Hatlebrekke.

Ottar Fløttum

har en del møter på Megård bedehus fra 27. oktober 1959.

Det Norske Misjonsselskap.

SLEKTERS GANG

DØPTE i juni, juli og august.

Orkland.

7-6: Nils Amund Oshaug; Odd Brynjar Helgetun (Meldal); Petter Kvåle; Jørn Kvåle.
5-7: Gry Mette Bredeesen
2-8: John Gunnar Tallerås.
16-8: Jan Åge Valstad; Per Olav Skjøberg.

Orkdal.

14-6: Erlend Dahlø; Einar Gudmund Berg
21-6: Ketil Jakobsen, Bergen
28-6: Svein Olav Semundseth; Kari Johanne Selnes
12-7: Tor Edvard Almlı; Tor Helge Elverum
26-7: Steinar Snøsen; Arne Solbu; Eivind Kvakland; Rolf Erik Blokkum Skillebekk; Joreid Gangås; Gunn Irene Vullum; Elin Solberg
9-8: Per Henry Grøtan, Orkanger.
23-8: Torill Asbjørnslett; Hildrun Vatslag; Ingrid Ellinor Lien.

Orkanger.

7-6: Hanne Kristin Hammertrø; Arngrim Røhme
21-6: Ole Morten Meland
28-6: Hans Atle Kringstad; Grete Bæverfjord (stadfestet); Kirsten Kjærran
12-7: Inger Oline By
26-7: Øyvind Olsen; Jomar Reitan; Sverre Hagen
2-8: Elisabeth Sivertsen; Marianne Nissen (døpte i Orkland)

GODT UTVALG av

SØLVVARER

til

BARNEDÅP

BRYLLUP

KONFIRMASJON

JOHN RØHME

GULJSMED - ORKANGER

Hoff's Begravelsesbyrå

Kister og svøp.

Begravelsesbil.

Gravmonumenter.

Telefon: Orkanger 66.

Gravmonumenter

i alle prisklasser og modeller i førsteklases utførelse kan bestilles hos meg.

Monumentene leveres fraktfritt og fritt oppsatt.

BERNT GROVEN

Svorkmo.

16-8: Aud Martinsen
23-8: Gunn Kristin Svorkmo
30-8: Audun Hammer; Liv Anne Ønnadal
26-3: Tone Dahlgren (døpt i Haslum).

VIGDE i juni, juli og august.

Orkland.

4-7: Olav Tronvoll og Rannveig Opøien, begge Orkland
18-7: Birger Blakstad, Oslo og Marit Tallerås, Orkland
25-7: Arnold Sigurd Morken og Irene Pettersen, begge Trondheim

Orkdal.

20-6: Johan Nystrøm, Tr.heim og Mari Bjørkli, Orkdal
Tor Søfting og Magnhild Bredeesen, begge Orkdal
11-7: Reidar Viktor Herdlevær og Ida Rian, begge Trondheim
18-7: Finn Vilhelm Rygg og Ragnhild Johanne Haltli, begge Tr.heim
25-7: Birger Elvbakken, Orkdal og Inger Kufås, Trondheim
8-8: Trygve Melbye og Borghild Kristine Berdal, begge Rygge
15-8: Sivert By, Orkdal og Liv Turid

Konstad, Meldal

Steinar Thoresen, Orkdal og Jonny Schølberg, Bærum.

22-8: Hans Gaustad og Kari Dragseth, begge Orkdal
Sivert Ustad, Orkdal og Eva Ofstad, Geitastrand
29-8: Lars Rosmo, Skaun og Lilly Eldbjørg Sundli, Orkdal
Jan Sverre Vilsvik, Bergen og Sigrun Olivia Opsal, Orkdal

Orkanger:

27-6: Svein Erik Storm og Marion Elisabeth Wilhelmsen, begge Orkanger (vigde i Alta).
4-7: Lars Steinar Rønning og Gerd Evelyn Kristiansen, begge Orkanger.
11-7: Håkon Bjune, Kr.sand og Maren Lisbeth Jenssen, Orkanger.
25-7: Omar Fredrik Iversen, Halden og Inger Oline Wormdal, Oslo.
1-8: Sigmund Konstad og Kari Johanne Rikstad, begge Orkanger
Jakob Fredrik Jæger, Bodø og Harriet Næs, Orkanger.
Knud Erik Filippen og Grete Karola Reitan Jakobsen, begge Orkanger.
8-8: Gustav Valter Øines, Oddernes og Marion Therese Selnes, Lensvik.
15-8: Svein Johan Mælen og Tove Randi Skogås, begge Orkanger.
29-8: Olav Hjalmar Ellertsen, Orkanger og Ingrid Liselotte Heller, Hamburg—Billstedt.

DØDE i juni, juli og august.

Orkland.

22-6: Karen Langås, f. Barbo, 87 år.
23-6: Severine Svorkmo, 74 år
1-7: Anna Kristine Svorkmo, f. Svorkdalsli, 79 år.

Orkdal.

1-6: John Hoset, 64 år
29-6: Anne A. Evjen, 82 år
2-7: Anne Elisabeth Kurås, 75 år
30-7: Gusta Selbekk, 89 år
31-7: Berit Øverrønning, 95 år
18-8: Arnt Olsen Svee, 86 år
19-8: Anders Olsen Svorkås, 74 år
25-8: Helga Kathrine Brekken, 73 år
Berit Almås By, 63 år

Orkanger.

6-6: Helga Elisabeth Selboe, 67 år
8-7: Johan Reitan, 59 år
13-7: Inger Melgaard, 73 år
17-7: Ingebrigt Kleveh, 70 år
25-7: Tonette Holm, 62 år
2-8: Hjalmar Hansen, 74 år
5-8: Mari Nilsen, 78 år.